

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Mafi T. Defy Me / Tahereh Mafi. — New York :
HarperCollins Publishers, 2019. — 368 p.

Переклад з англійської *Тетяни Заволоко*

- © Tahereh Mafi, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

ISBN 978-617-15-1102-6
ISBN 978-0-06-267639-9 (англ.)

КЕНДЖІ

Вона кричить.

Здається, *вона викрикує якісь слова*. Це точно якісь *слова*. Як-бо Джульетта верещить, її надривний крик переростає вже в якусь-таки агонію, і від цього я відчуваюся нереально спустошеним. Здається, ніби вона от-от вибухне.

Це все не насправді.

Так, я знаю, що Джульетта сильна, хоча нам і не вдалося з'ясувати глибину її сили, та я ніколи не підозрював, що вона здатна втнути щось таке.

Щось таке, як:

стеля розколюється. Сейсмічні хвилі падають на стіну, прокочуються підлогою, від них у мене починають цокотіти зуби. Під ногами дрижить земля. Люди позастигали на місцях і тремтять, кімната навколо них безперестанку вібрає. Люстри на стелі швидко розхитуються і від цього зловісно блимає світло. Раптом від останньої вібрації три масивні люстри вириваються зі стелі й розбиваються на друзки, падаючи на підлогу.

Навсібіч розлітаються дрібні уламки. У приміщенні западає напівтемрява, від чого схожий на печеру простір починає зловісно мерехтіти. Стає важко зрозуміти, що взагалі відбувається. Я дивлюся на Джульетту і бачу, як вона витріщається на масштаби руйнувань, злегка розкривши рота. До мене доходить, що дівчина перестала кричати десь хвилину тому. Вона не може це зупинити. Джульетта дозволила своїй енергії вийти назовні, тож...

Тепер вона мусить кудись дітися.

Дошками на підлозі прокочується чергова хвиля вібрацій, руйнуючи стіни, вириваючи сидіння і *шматуючи людей*.

Насправді я відмовляюся вірити очам, доки не помічаю кров. На мить здається, що всі м'яві тіла на сидіннях із розпанаханими грудними клітками несправжні. Здається, що все це якась вистава, невдалий жартик, погана театральна постановка. Та я помічаю кров, густу й темну, вона просочується крізь одяг і обшивку, стікає по задубілих руках. Я розумію, що нам ніколи не вдасться цього забути.

Щойно Джульетта одним махом вбила шість сотень людей. Таке забути неможливо.

Я минаю тихі оглушені тіла моїх друзів, які досі дихають. Чую слабке і наполегливе скиглення Вінстона і Бренданові впевнені заспокійливі слова про те, що рана не така страшна, як здається, що все буде добре, що він виживав і за гірших обставин...

Моїм-бо основним завданням зараз є Джульетта. Зрештою мені вдається дістатися до неї. Я обіймаю її, і це холодне задубіле тіло нагадує мені ту мить, коли я знайшов її над тілом Андерсона з пістолетом у руці. Джульетта була така налякана — і така здивована — тим, що накоїла, що ледь могла говорити. Здавалося, наче вона заховалася в себе, наче знайшла у своєму мозку крихітну кімнатку і зачинилася в ній ізсередини. Тоді знадобилася хвилина, щоб змусити її вийти із цього стану.

Того разу Джульетта навіть нікого не біла. Я намагаюся повернути їй хоча б якісь відчуття, благаю її повернутися в теперішній момент, прийти до тями.

— Я знаю, що зараз усе дуже дивно, та я хочу, щоб ти звідти вирвалася, Джей. Прокинься. Вилазь зі своєї голови. Нам треба забиратися звідси.

Вона не кліпає.

— Принцесо, прошу тебе, — кажу, злегка трусячи її, — нам треба йти, зараз-бо...

Але Джульетта однаково не рухається, і я розумію, що мушу зрушити її самотужки. Я починаю тягнути дівчину назад. Її м'яве тіло виявляється неочікувано важким, вона видає тихий, хрипкий, схожий на схлипування звук. Я відчуваю, як всередині мене починає наростати жах. Киваю Кастлу й решті, щоб вони йшли без мене, тоді роззираюся і розумію, що ніде не бачу Варнера.

А далі мені наче хтось дає під дих.

Кімната нахилиється. В очах темніє, тоді прояснюється, і знову темніє по краях, і все це за якусь запаморочливу мить. Відчуваю, як втрачаю рівновагу. Спотикаюся.

Джульетти немає.

Не метафорично. Вона буквально пропала. Щезла. Ось вона в моїх руках, а наступної миті я хапаю повітря. Я кліпаю і розвертаюся, переконаний у тому, що втрачаю здоровий глузд; та оглядаючи кімнату, помічаю, як глядачі починають рухатися. У них порвані сорочки і подряпини на обличчях, але всі, здається, живі. Вони спантеличено підводяться і починають сновигати довкола. Раптом хтось з усієї сили налітає на мене. Я підводжу погляд і бачу перед собою Іана, котрий лається, кажучи, щоб я рухався, поки в нас є шанс, а я намагаюся відштовхнути його, намагаюся пояснити, що ми загубили Джульетту і що я не можу знайти Варнера — та він не чує мене, а просто штовхає вперед, за сцену, і коли бурмотіння натовпу переростає в ревіння, я розумію, що іншого вибору в мене немає.

Я мушу йти.

ВАРНЕР

— Я збираюся його вбити, — каже вона, стискаючи маленькі рученята в кулачки. — Я його вб'ю...

— Елло, не кажи дурниць, — кажу я і відходжу.

— Присягаюся, я зроблю це, — наполягає дівчинка, йдучи за мною назирці, — якщо він не припинить тебе кривдити. Побачиш, — каже, а в очах виблискують сльози.

Я сміюся.

— Зовсім не смішно! — кричить вона.

Я розвертаюся, щоб подивитися на неї.

— Ніхто не зможе вбити мого батька. Він незнищенний.

— Не існує нікого незнищеного, — висновує Елла.

Я не звертаю увагу.

— Чому твоя мати нічого не зробить? — запитує вона і бере мене за руку.

Коли я зустрічаюся з нею поглядом, дівчинка здається інакшою. Наляканою.

— Чому ніхто його не зупинить?

Рани на моїй спині давно затягнулися, та чомусь вони досі болять. І Елла єдина, хто про них знає, вона єдина, хто знає, що мій батько зробив зі мною в мій день народження два роки тому. Минулого року, коли до нас з'їхалися всі родичі з Каліфорнії, Елла прокралася в мою кімнату, бо хотіла дізнатися, куди поділися Еммалін і Назіра, і от тоді вона застала мене за тим, як я роздивлявся спину в дзеркалі.

Я благав її мовчати, нікому не розповідати про те, що Елла побачила, та вона розплакалася і сказала,

що ми мусимо комусь розповісти, сказала, що сама розповідь своїй мамі, на що я відказав:

— Якщо розкажеш матері, в мене буде ще більше проблем. Прошу, нікому не кажи, добре? Він більше цього не робитиме.

Та батько зробив це знову.

І цього разу він був справді лютим. Сказав, що мені вже сім років, тож я надто дорослий, щоб плакати.

— Ми мусимо щось зробити, — наполягає Елла, і її голос злегка тремтить. Чергова сльоза застигає на краю її обличчя, та вона швидко змахує її рукою. — Ми мусимо комусь розповісти.

— Зупинися, — благаю я. — Я не хочу більше про це розмовляти.

— Але...

— Елло, прошу тебе.

— Ні, ми мусимо...

— Елло, — кажу, не даючи їй договорити, — мені здається, з моєю мамою щось не так.

Її обличчя змінюється. Злість кудись зникає.

— Що?

Я тижнями боявся промовити ці слова вголос, щоб не перетворити свій страх на дійсність. Навіть тепер відчуваю, як швидко калатає серце.

— Про що ти говориш? — запитує Елла. — Що з нею таке?

— Вона... захворіла.

Елла уважно дивиться. Вона здається спантеличеною.

— Якщо твоя мама захворіла, ми можемо це виправити. Мої тато й мама можуть її полікувати.

Вони дуже розумні. Вони можуть залагодити будь-що. Я впевнена, вони і твоїй мамі допоможуть.

Я хитаю головою, серце гупає, відбиваючись у вухах.

— Ні, Елло, ти не розумієш. Думаю...

— Що? — вона бере мене за руку. Стискає її. — Що сталося?

— Гадаю, її вбиває мій батько.

КЕНДЖИ

Ми біжимо.

— База недалеко, тому ми цілком можемо дістатися туди пішки. І щойно ми — я, Кастл, Вінстон, поранений Брендан, Іан та Алія — вибігаємо на відкриту місцевість, одразу стаємо невидимими. Хтось дякує мені на останньому подиху, та я не відповідаю.

Я лише стискаю кулаки.

Назіра.

У мене голова йде обертом від тих кількох днів, що ми провели разом. Не варто було їй довіряти. Вона одразу зненавиділа мене, і ця ненависть лише посилювалася. Аж раптом Назіра вирішила, що я не мудак і що зі мною можна потоваришувати? Не можу повірити, що повівся на це. Не можу повірити, що я аж такий придурок. Вона весь час гралася зі мною. Дівча просто з'явилося нізвідки і магічним чином скопіювало мою надприродну здібність. Та щойно вона вирішила прикинутися кращою подругою Джульетти, ми одразу ж потрапили в засідку на симпозіумі, а Джульетта закатрупила шість сотень людей.

Повна маячня.

Бути не може, що це просто збіг обставин.

Джульетта пішла на симпозіум, бо її заохотила до цього Назіра. Це Назіра переконала її, що так буде правильно. І за п'ять секунд до того, як хтось вистрелив у Брендана, Назіра каже мені тікати? Розповідає мені, що в нас однакові сили?

Хрінь собача.

Повірити не можу, що купився на миле личко. Треба було слухати Варнера, коли той казав, що вона щось приховує.

Варнер.

Боже. Я гадки не маю, що з ним сталося.

Опинившись на базі, ми знову стаємо видимими. Я точно не знаю, чи значить це те, що Назіра пішла іншою дорогою, та ми не можемо надовго зупинятися, щоб це з'ясувати. Я швидко проєктую на нашу команду новий невидимий шар; треба втримати невидимість на стільки, щоб дістатися до безпечного місця. Недостатньо просто повернутися на базу. Солдати ставитимуть запитання, на які я зараз не маю відповідей.

Вони оскаженіють.

Ми йдемо групою на п'ятнадцятий поверх, прямуючи до нашого дому на базі в Секторі 45. Варнер нещодавно спорудив його для нас. Він вичистив весь поверх, влаштувавши тут штаб-квартиру — ми ще навіть не встигли там осісти — і все вже встигло зійти на пси. Я навіть думати про це зараз не можу. Не час.

Мене починає нудити.

Щойно всі збираються в найбільшій загальній кімнаті, я починаю рахувати. Всі, хто залишилися від Омега-Пойнту, на місці. З'являються Адам із Джеймсом, щоб дізнатися, що трапилося, Соня й Сара збирають інформацію, а тоді забирають Брендана в медичний відсік. Вінстон зникає в коридорі за ними.